

[Pelle Voigt]

Jeg vil gerne spørge ministeren, om hans svar skal forstås på den måde, at dersom en eller flere af de palæstinensiske asylansøgere bliver sendt tilbage til Libanon, udleveret til de syriske myndigheder, tortureret eller dræbt, så er det, hvis det skulle ske, Flygtningenævnets ansvar.

Justitsministeren (Engell):

Jamen jeg kan i virkeligheden ikke svare meget mere end det, jeg har sagt. Alle de forhold, de risikomomenter, der måtte være i forhold til den enkelte, det er jo, hvad der indgår i sagens behandling. Det er det, som nævnet tager stilling til, inden man træffer beslutning om, hvorvidt der kan gives asyl eller ej.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 207

6) Til *justitsministeren* af:

Pelle Voigt (SF):

»Kan Libanon anvendes som første asyl-land for palæstinensiske asylansøgere, så længe Libanon traktatligt er forpligtet til på forlangende at arrestere og udlevere enhver person, der opfattes som en trussel mod syriske interesser, til de syriske myndigheder?«

Skriftlig begrundelse

Paragraf 22 i traktaten om forsvar og sikkerhed indgået mellem Libanon og Syrien den 1. september 1991 lyder i uofficiel oversættelse:

»Begge traktatens parter er forpligtede til ikke at yde asyl til, ikke at lette gennemrejse for og ikke at beskytte enkeltpersoner eller organisationer indblandet i aktiviteter rettet mod den anden kontraherende parts sikkerhed. I tilfælde af enhver asylansøgning fra sådanne ovenfor omtalte enkeltpersoner eller medlemmer af sådanne organisationer er de kontraherende parter forpligtede til på anmodning at overlade dem til traktatens anden part.«

Paragraffen kan ikke forstås på anden måde end som en libanesisk forpligtelse til at udlevere enhver person, som den syriske stat måtte ønske udleveret med den begrundelse, at den pågældende tilhører en organisation, som af Syrien må anses for fjendtlig.

Justitsministeren (Engell):

Efter udlændingelovens kompetenceregler henhører afgørelsen af, om betingelserne for at få asyl her i landet, herunder også spørgsmålet, om et andet land end Danmark kan anses for den pågældende asylansøgers første asylland, som bekendt i første instans under Direktoratet for Udlændinge med klageadgang til Flygtningenævnet.

Som jeg var inde på i min besvarelse af det foregående spørgsmål, er de kompetente myndigheder bekendt med syrernes tilstedeværelse og indflydelse i Libanon, og de kompetente myndigheder er i den forbindelse også bekendt med den aftale, som omtales i begrundelsen for spørgsmålet, og også indholdet heraf.

Når direktoratet og Flygtningenævnet skal bedømme, om Libanon i forhold til den enkelte asylansøger kan tjene som første asylland, vil disse forhold indgå som et naturligt led i vurderingen, således at der tages højde for den fremtrædende rolle, som syrerne spiller i Libanon.

Pelle Voigt (SF):

Jeg forstår godt, at ministeren måske nødig vil svare på det spørgsmål, der er stillet her, fordi ministeren jo så ifølge sin egen opfattelse vil bevæge sig ind på Flygtningenævnets kompetenceområde.

Så kunne jeg tænke mig at spørge ministeren rent abstrakt, hvordan ministeren vurderer en traktat af den type, som her er indgået mellem Libanon og Syrien, altså om en sådan traktat efter ministerens opfattelse er en bindende traktat, og om sådan et arrangement ikke nødvendigvis på en eller anden måde må påvirke et lands mulighed for at være første asylland.

Justitsministeren (Engell):

Jeg må sige til hr. Pelle Voigt, at jeg ikke har til hensigt at kaste mig ud i abstrakte vurderinger på baggrund af konkrete spørgsmål og konkrete forhold i et bestemt land.

Det, jeg i den forbindelse synes er det afgørende, er det forhold, at vi her taler om en aftale, som er Flygtningenævnet bekendt, og hvor man kan sige, at det, der står i aftalen, det, der er nedfældet på papir, jo i allerhøjeste grad er en kodificering af den gældende retstilstand. Det er der ikke noget overraskende i, det er der ikke noget specielt i.